

ESOTERIE

20 maart 1984

Aan het begin van elke bijeenkomst, dus ook van deze, moet ik u mededelen dat wij, sprekers voor deze groep, niet alwetend of onfeilbaar zijn. Het is belangrijk dat u zelf nadenkt. Vorm u zelf een oordeel. Vindt u dat we ongelijk hebben, leg het opzij. Vindt u dat we gelijk hebben, doe er wat mee. Wat betreft het onderwerp, u kunt er een stellen als u wilt of u kunt het aan mij overlaten, precies zoals u verkiest. Ik mag zelf kiezen.

Dan ga ik u een vraag stellen: Bent u geïnteresseerd in esoterie? Ja?

En met de vraag "wat is esoterie?", moeten we dan al beginnen.

Esoterie is de weg naar binnen toe, zoals men zegt. In de mens zijn allerhande verborgen afdelingen, een deel daarvan is in de hersenen, een deel daarvan is ergens anders in een brein en een deel in iets wat wij geest noemen.

Wanneer je probeert je eigen innerlijk te bereiken, dan kom je terecht in een hele reeks verschillende toestanden, en wanneer je eerlijk genoeg bent kun je daardoor jezelf beter leren kennen.

Bring je nog verder door, dan kom je terecht in een onbekend gebied, datgene wat Jung "het onbekende temidden van de psyche" noemt, en dat gebied, dat is dan iets wat we "ontmoeting met God" noemen. Niet dat het reëel zo hoeft te zijn, maar we zitten dan bij een reeks ervaringen, die niet meer omschrijfbaar zijn, en waar je dus uiteindelijk maar weinig mee kunt doen. Nu zit er een moeilijkheid bij: Wanneer je alleen in je eigen innerlijk terecht komt dan wordt alles, wat je denkt, wat je ziet en wat je beleeft, bepaald door je eigen persoonsinhoud, je denken, je geheugenfactoren en al dat andere. Je komt dus in een totale onwerkelijkheid terecht en je hebt geen enkel controlemiddel.

Ik kom daar zo dadelijk nog even op terug, maar om te beginnen zou ik al willen zeggen:

Esoterie bestaat in feite in het erkennen van je innerlijke waarheid, en daarnaast in het praktisch - volgens die waarheid - in je wereld ervaring opdoen.

Dan zijn er een groot aantal vraagstukken, waarmee we geconfronteerd worden, want in die innerlijke wereld zijn allerhande sferen. Ja, die hebben we voor de geest ook.

Wat is een sfeer?

Een sfeer is een wereldbeeld dat door meerderen tezamen gedeeld wordt.

Het is dus geen concrete wereld, het is een wereldvoorstelling. En als je al die sferen doorlopen hebt, dan kom je terecht in iets, dat een beetje doet denken aan een sprookje van 1001 nacht. Je loopt in een donkere gang, misschien zie je in de verte sterren - dat komt nog al eens voor - en van alle kanten doemen er schimmen op. Dingen die je heel graag hebt zijn er ineens. Mensen die je gekend hebt roepen of je alsjeblieft eens even tijd hebt, enzovoort. Dit zijn allemaal herinneringsbeelden, natuurlijk, maar ze kunnen je afleiden, want je moet doorgaan totdat je uit het duister in het licht komt.

In dat licht is geen redelijke ervaring mogelijk, maar wat er wel gebeurt, dat kun je misschien in lichamelijke termen beschrijven als een absolute ontspanning, gepaard gaande met een absoluut evenwichtig worden, gereguleerd worden van alle lichaamsfuncties. Je hervindt veerkracht, innerlijk ga je de dingen beter coördineren en je overziet beter, en op die manier word je er wel wijzer van. Niet dat je zegt, het werkt voor miin bankrekening, dat doet het meestal niet, maar je voelt je gelukkig en je kunt je wereld gemakkelijker aan.

Nu ik dit alles gezegd heb moet ik u wijzen op de hinderpalen die op zo'n pad bestaan.

Wanneer wij doordringen in onze eigen wereld, dan worden we ook geconfronteerd met de verborgen dingen in onze eigen persoonlijkheid. En het wonderlijke is dat we meestal een beeld hebben gemaakt

van onszelf dat niet klopt met de feiten. Er zijn een aantal belevingen, feiten, veronderstellingen, die we vrezen, we zijn er bang voor. Wij noemen het conglomeraat daarvan de wachter aan de poort, ofwel de angst. Wanneer we die angst onder ogen zien en verder gaan, gebeurt er niets.

Het is dan een constatering in het voorbijgaan. Maar wanneer we nu met die angst bezig zijn en we keren terug, dan blijft die angst in onze herinnering hangen. Dan worden we met alle skeletten, die ergens in ons leven, of in een of andere kast zitten, voortdurend weer geconfronteerd en we kunnen ze niet voortdurend weer verwerken.

Het tweede gevaar is de overwinning op, wat men noemt, de tweede angst.

Wanneer je namelijk in het donker terecht komt, in die donkere tunnel en je kunt zelfs alle begeerten, alle relaties tijdelijk vergeten, dan blijft er nog een ding over: Je bent bang dat je jezelf verliest.

De kern van deze esotherische ontwikkeling is in feite een verliezen van jezelf in iets, en dat iets kun je niet eens omschrijven. Ook die angst moet je overleven, dan kun je dat licht betreden, en je kunt terugkomen.

Nu bestaan er een hele hoop systemen, er zijn een hele hoop leraren en goeroes en hoe ze zich verder kunnen noemen, die je komen vertellen hoe je dat het best kunt benaderen. Eén theorie zegt bijvoorbeeld: Tussen de gedachten is een korte pauze, het is geen continuïteit. In die pauze zijn we ons bewust van de totaliteit. Dat klinkt heel aardig, maar als je niet denkt kun je er wel deel van zijn, je kunt het wel beleven. Met andere woorden het kan waar zijn, maar het is betrekkelijk zinloos.

Anderen zeggen: Je moet jezelf leeg maken, volledig tot rust brengen. Ze geven je daarvoor dan ook vaak nog sleutels, één of ander mantra, of een mandala om naar te kijken en noem maar op. Bij deze systemen nu word je eigenlijk onbewust gemaakt, je eigen bewustzijn komt tot rust maar je hebt geen mogelijkheid je beleving te registreren. Wat uiteindelijk gebeurt kan net zo goed een diepe ontspanning zijn als een geestelijk beleven. U zult het nooit zeker weten.

Dan zijn er systemen die uitgaan van vaste volgorden, van vaste regelmaat eigenlijk, in het totaal van het kosmisch gebeuren. Ze hebben indelingen, ze hebben wetten. Er is deze wereld, er is die wereld, altijd langs dezelfde weg, en dan langs die weg. Ze benoemen zelfs nog alle grootheden die je onderweg ontmoet. Indelingen in die zin zijn zuiver menselijk. Met andere woorden, het systeem is geen waarheid, het systeem is een symbool. Werkt dat symbool voor jou, dan kun je inderdaad die innerlijke weg, waar ik het zo-even over had, afleggen. Werkt het niet voor jou, dan komt dat niet omdat je het systeem niet goed genoeg volgt of leert, dan komt dat doodgewoon omdat het niet past in jouw wezen, door jouw bewustzijn en misschien ook door jouw drijfveren.

De situatie waarin een mens verkeert wordt, zegt men, voor een deel bepaald door karma.

U weet het wel, de bekende kreet die de conducteurs in het verleden ook kenden, want die riepen naar de bestuurder als er vertrokken moest worden, karren maar!

Kijk, karma, dat is ook zo'n moeilijke zaak, karma is in feite het opdoen van ervaring. De mens wordt door de ervaring die hij opdoet geconditioneerd, de geest net zo. Hij zal voor zijn volgende reacties dus mede bepaald worden door zijn vorige ervaring. Dat is dan gewoon een regel, die geldt ook in de psychologie, en die geldt zeker ook in de werelden van de geest.

Dat karma, dat kan nooit gebruikt worden om te zeggen, we hebben een vastgelegde weg. En aan de andere kant zal bijna elke mens zich steeds weer een keer in een positie bevinden waarin hij zegt: Ja, ik zou anders willen, maar ik weet niet meer hoe ik het moet doen, ik kan eigenlijk niet anders. Ik zit in een trein, ik moet meerijden. Ik heb geen invloed op het traject dat wordt afgelegd op het ogenblik. Wanneer je dit nu wilt verklaren, dan kun je ook grijpen naar een theorie, die zich voor een deel ook met esoterie bezig houdt. Ze zegt namelijk dit: Alle mensen zijn deel van een totaliteit.

Er is een eenheid die mensheid is en misschien nog veel meer. Een mens is daar een deeltje van, en kan binnen dat deel alleen volgens zijn taak en functie aanwezig zijn, bewust zijn en werken. Dan is er dus een zekere definitie. Wanneer je dat verder gaat uitwerken - ik zal het niet helemaal doen anders wordt het een beetje melig, een beetje vervelend - dan kom je ongeveer tot het volgende: Er is een ogenblik geweest dat je ontstond, en je hebt sinds die periode bepaalde ervaringen opgedaan. Deze ervaringen waren niet je eigen keuze, ze werden je als het ware opgelegd. Door die ervaringen wordt je verder reageren bepaald, je hebt een vast pad. Een mens is gebonden aan een weg, die niet door anderen bepaald wordt, maar door de structuur van zijn eigen wezen. Een theorie waar ik, eerlijk gezegd, erg veel voor voel. Die theorie zegt verder: Functioneren in het geheel betekent de invloed die

je hebt in het geheel. Deze invloed kun je niet wijzigen, wel de wijze waarop je datgene wat je bent en doet ervaart. Je vrijheid van leven, je vrijheid van willen bestaat eigenlijk hoofdzakelijk in de manier waarop je omgaat met de onvermijdelijke omstandigheden. Elke mens zal steeds weer keuzemomenten kennen, en in een keuzemoment kun je uitbreken, zo het heet. Dat wil zeggen, je kunt, zonder de ingeschapen functie terzijde te stellen of te verloochenen, verschillende richtingen inslaan. Op het ogenblik dat je keuze gemaakt is ben je weer gebonden aan de gemaakte keuze, tot er een volgend kruispunt komt.

Dat is allemaal een beetje simplistisch, ik ben het met u eens, maar hoe simplistisch het ook is, de feiten wijzen er op dat heel veel mensen althans, zich steeds weer in een soortgelijke positie bevinden, en wanneer we bezig gaan over werkelijkheid, dat doet deze reeks stellingen ook, dan komen we zelfs op een gegeven ogenblik bij de vraag: Wat is de werkelijkheid? En het antwoord moet dan luiden:

De werkelijkheid is iets wat we alleen kunnen zien door het te interpreteren, en gelijktijdig daardoor te vervalsen.

Met andere woorden, we leven in een wereld die door onze waarneming bepaald wordt, maar onze waarneming wordt bepaald door de wijze waarop we de wereld benaderen. En dat maakt de zaak interessant, want als we op de zaak in gaan, dan worden we geconfronteerd met onze functie, zeg maar met de vastliggende regels. Wanneer we terechtkomen in het verblindende licht, zoals men het soms noemt, dan zijn we niet terechtgekomen in God zonder meer. Dan zijn we geconfronteerd met de totaliteit waartoe we behoren, en hebben gelijktijdig ons eigen denken, onze persoonlijkheid als een verschijnen van dat geheel, tijdelijk afgelegd. Daardoor functioneren we op dat ogenblik precies zoals we moeten. Maar als we nu weer terug gaan, dan zouden we deze erkenning van wat we moeten zijn niet eens mee kunnen nemen, want we moeten denken, we moeten interpreteren, we moeten vergelijken, anders is er geen kennen van de wereld voor ons mogelijk. Dit houdt in dat we bij elke terugkeer de betekenis vervalsen en wel volgens onze persoonlijkheidsinhouden, onze verwachtingen, onze idealen eventueel, of ons geloof.

Laten we echter de werkelijkheid in ons bestaan, niet meer als iets wat omschreven moet worden maar, als iets wat aanvaard moet worden, dan zullen we elke keer terug kunnen keren tot dat kernpunt van ons bestaan, daarin evenwicht vinden, rust vinden, harmonie, of u hoe het noemen wilt, en daardoor zullen we in staat zijn bij onze interpretaties dichter bij de werkelijkheid te komen.

Is het zo ver aanvaardbaar? Dank u.

Hoe zou dan je nu dat menselijk leven kunnen omschrijven? In de eerste plaats, wat je in feite doet is onvermijdelijk. Dit houdt in dat er geen schuldvraag kan bestaan en geen verdienste binnen het kader van het geheel, dat is een vastgelegde functie. Wanneer schuld ontstaat, dan komt dat door een strijdigheid in onszelf. Wanneer we ons op verdienste beroepen, dan is dit eveneens een strijdigheid in onszelf, een oordeel over zaken die we niet eens begrijpen. Dan moeten we dus uitgaan van het standpunt, ik heb geen verdienste, ik heb geen schuld. Ik moet bestaan, maar mijn bestaan kan ik alleen voor mezelf bevredigend voeren, wanneer ik daarin een zeker contact met anderen heb.

Ik denk dat de grootste straf voor een mens is: eenzaamheid, en dan bedoel ik niet alleen zijn, maar je absoluut geïsoleerd voelen. Dan kun je midden tussen de mensen staan en op een of andere manier begrijp je ze niet, je kunt er geen contact mee maken. Het is een kleurige golf, die aan je voorbij spoelt, en die je steeds weer radeloos achterlaat. Wanneer een mens daaraan ontkomen wil, zal hij eerst moeten beginnen met de wereld te accepteren zoals hij is, en zichzelf zoals hij is.

Dan zeggen de mensen: Ja, maar ik moet toch, zeg maar, binnen de samenleving - vroeger was dat alleen in het groot, tegenwoordig komt dat ook in het klein voor, maar het is ook precies hetzelfde - kunnen functioneren. En dan komen we aan een moeilijk punt, want wat is samenleving?

De samenleving is een samenvoeging van conventies en pretenties, waardoor betekenissen worden verondersteld en opgelegd die in feite niet bestaan.

Met ander woorden, de maatschappelijke samenhang is gebaseerd op illusies die de mensen koesteren, niet op de feiten, niet op de werkelijkheid die ze beleven. Dat houdt in dat je een stapje opzij moet doen.

In godsdienst, en ook in esotherie, klinkt heel vaak in verschillende woorden iets, wat in christelijke termen neerkomt op: Oordeel niet, opdat je niet geoordeeld worde. Nu is dat zinvol wanneer je begrijpt dat je, door een oordeel te vellen, nooit het andere kunt beoordelen. Je kunt alleen beoordelen wat je zelf bent, het is jouw reactie daarop. Het zijn jouw vrezes die in de beoordeling meespelen.

Je oordeelt niet alleen op grond van de feiten. Je oordeelt meestal grotendeels op grond van sentimenten, het gevoel dat het zus of zo zou moeten zijn. Dan moeten we zeggen: In de maatschappij kan ik alleen functioneren als deel van de maatschappij, wanneer ik voor mezelf geen oordeel uitspreek, over mijzelf of die maatschappij, maar functioneer volgens datgene wat ik innerlijk meen te zijn. Aanvaardbaar?

Dan hebben we daarmee de basis van esotherie aardig te pakken, dacht ik, op het ogenblik.

In jezelf doordringen, allemaal mooi en goed, het kan heel erg nuttig, heel erg vruchtbaar zijn. Maar alleen wanneer je daardoor gelijktijdig je eigen relatie met de wereld leert herzien. Je kunt niet leven zonder wereld. Die wereld heeft allerhande opvattingen. Er zijn mensen die zeggen bijvoorbeeld: Werkloosheid is eigenlijk een schande. En anderen zeggen weer: Het is schande dat er werklozen zijn. Het ligt er maar aan van welke kant je het probleem benadert. Maar is een werkloze werkloos of is een werkloze in een situatie, waarbij hij zijn betekenis niet meer kan en behoeft te ontlenen aan verdiensten in stoffelijke middelen uitgedrukt. Het wil helemaal niet zeggen dat hij niets betekent, dat hij niets kan zijn, integendeel.

Werkloosheid heeft niet alleen nadelen, ze kan voordelen hebben. O jee, nu schop ik misschien tegen zere schenen aan, maar we gaan proberen het duidelijk te maken. De mensen die bezig zijn in een zuiver materieel geheel, in een materialistische wereld, die in feite alleen maar bezig zijn met producenten en consumenten, die hebben maar weinig mogelijkheid om door te dringen tot hun eigen innerlijk, laat staan hun eigen waarden, hun eigen mogelijkheden te ontwikkelen.

Het is natuurlijk heel erg leuk en heel erg wetenschappelijk, neem ik aan, om te zeggen, ja, een mens heeft zes zintuigen of vijf, het verschilt wel eens, maar is dat wel zo? Is onze waarneming zintuiglijk, dat wil zeggen gebonden aan kwaliteiten van de waarnemingsorganen? In negen van de tien gevallen blijkt dat er nog iets extra's bijkomt. Hoe we dat noemen? De ene noemt het paranormaal, de andere noemt het menselijk onredelijk en een derde zegt, het is instinctief. Maar in alle gevallen zeg je: In de waarneming zijn elementen aanwezig die niet redelijk verklaarbaar zijn, en die niet logisch voortkomen uit de mens, zijn kennis, zijn opvoeding en zijn mogelijkheden, tenminste niet zoals wij die mensen kennen.

Nu stel ik, en dat is een stelling hoor - onthoud, een stelling is nooit een axioma, het is een werkhypothese:

Daar in de mens niet alleen het lichaam bestaat, maar ook nog de geest en daarbinnen zelfs nog de ziel, mogen wij aannemen dat geest en ziel ook hun eigen kwaliteiten bezitten.

Op het ogenblik dat wij sterk stoffelijk georiënteerd zijn, zullen die kwaliteiten zich heel waarschijnlijk niet, althans niet volledig, ontwikkelen. Ze blijven rudimentair aanwezig, kunnen onze waarneming van de wereld enigszins beïnvloeden misschien, en onze interpretatie ervan, maar verder gaat het niet.

Als we nu tijd genoeg hebben, dan kunnen we eens proberen in dit innerlijk door te dringen, en daarbij misschien een zeker doel nemen want, neemt u me niet kwalijk - ik ben misschien nog niet zolang uit de mensheid weg dat het daaraan ligt - maar ik heb altijd het gevoel dat alles een zin moet hebben. Alleen maar naar binnen gaan om jezelf in het goddelijke te verheffen boven de mensheid, dat vind ik de grootste kolder die bestaat. Je moet toch weer naar beneden, waarom zou je superman spelen, of supervrouw natuurlijk. Neemt u me niet kwalijk dames, maar u behoort er ook bij. Dat is ook iets dat ze laattijdig ontdekt hebben, vrouwen zijn mensen, wist u dat? En wat dat betreft komen vrouwen tot de conclusie dat mannen niet altijd onmenselijke zijn. Wat dat betreft is er enige vooruitgang, enige bewustwording.

Maar realiseer je nu eens dat in elke mens dus capaciteiten zijn voor aanvoelen, empathie zeggen ze soms, vormen van helderziendheid of helderhoordheid, dat in elke mens mogelijkheden bestaan waardoor hij eigenlijk kennis of weten schijnt af te tappen uit de omgeving. Het is wel geen telepathie,

maar het is een vreemde manier waardoor je alle gegevens coördineert, daar iets aan toevoegt en in de coördinatie gelijktijdig een overzichtsbeeld creëert, dat precies de kern van de zaak betreft.

Wanneer je dat doet, dat kun je zelf wel nagaan denk ik, het zal u ook wel eens gebeurd zijn, dan heb je ineens een overprestatie, dat wil zeggen, je brengt meer tot stand, hetzij in werken of in denken, dan je normalerwijze zou kunnen doen. Je komt ver boven je normale normen uit.

Nu, iemand die werkloos is die kan er aan gaan werken om bijvoorbeeld zijn eigen denkbeelden een beetje meer te coördineren, en tot een overproductie in denken in concept te komen. Een ander kan zich misschien eens toespitsen op het meer empathisch verwant zijn met anderen, op het aanvoelen van hetgeen er in anderen leeft, dus de achtergrond kennen van de uiting. Weer een ander misschien kan tot op zekere hoogte een telepathische gevoeligheid ontwikkelen. De een die leert genezen, de ander leert misschien alleen maar een ander helpen.

Maar dat je op die manier zelf je eigen waarnemingsvermogen in de stof kunt uitbreiden - en ongeacht de verschillende discussies over de oorzaak en de redenen die wetenschappelijk bestaan - dat deze schijnbaar buitenzintuiglijke waarnemingen bestaan en dat ze vaak zinvolle resultaten hebben, dat is zo langzamerhand bewezen.

Waarom zou u dan die kant niet eens uitgaan? Daarvoor zul je een beetje moeten doen aan meditatie, aan esoterie, aan pogingen om je eigen innerlijk te beleven. Niet te kennen hoor, als je jezelf wilt kennen, dan begin je onmiddellijk weer het tempeltje op te bouwen waar je eigen ideaalbeeld in moet staan. Maar gewoon jezelf te beleven zoals je van binnen bent. Op die manier zul je heel veel dingen wakker maken in je persoonlijkheid, die eigenlijk tot op dat ogenblik een beetje vermomd waren, die niet helemaal wakker waren. Je kunt dan van die werkloosheid in plaats van een vloek in zekere zin een zegen maken. Zeker, dat is geen stoffelijke verbetering, maar het is een verbetering van je vermogens en mogelijkheden en daar kun je toch ook wat mee doen.

Esoterie is dus niet alleen maar een spelletje voor diegenen die diep in zichzelf aan de werkelijkheid willen ontvluchten. Het is een spelletje waardoor je de werkelijkheid, en dan heb ik het over een objectieve en niet alleen maar een subjectieve werkelijkheid, zoals die in ons toch aanwezig is en moet zijn, beter te leren benaderen. Het weten van objectieve waarden schept zekerheden, die niet aanwezig zijn zolang je alleen maar in een subjectieve werkelijkheid leeft. Je kunt dus ongetwijfeld veel beter leven en leren. Er zullen nu mensen zijn die zeggen: Hoe zit dat nu met die vaste lijn die men moet gaan? Je kunt niet ontkomen aan hetgeen je moet veroorzaken binnen het geheel, dat geloof ik inderdaad, maar je hebt een vrije wil. Je kunt dat doen door te begrijpen dat je dat moet zijn of je kunt het doen tegen wil en dank.

Ga je tegen wil en dank dingen waarmaken, dan ontstaat er rondom jou en voor jou conflict. Het is maar heel zelden dat je begrijpt wat je doet, en heel vaak dat je meent dat er daardoor voor jou of voor anderen onrecht zal ontstaan, enzovoort.

Wanneer je weet wat je doet, dus de objectieve waarde in je eigen functie gaat beseffen, dan kun je proberen om zoveel mogelijk bewust aan die functies te beantwoorden. Dan zal buiten je niet veel veranderen, maar innerlijk ben je veel sterker, je bent veel evenwichtiger. Daardoor ben je in de vervulling van je onvermijdelijke taak, als ik het zo mag noemen, gelijktijdig ook een beheerster mens. Je wordt meester van jezelf en bereikt daardoor een groter meesterschap over de wereld.

Dan kunnen we nog een poging gaan wagen om de zaak anders te zeggen, want esoterie die zo nuchter wordt uitgelegd die zegt vaak zo weinig. En dan kunnen we dat doen als een soort verhaaltje, als een soort gedicht, half verhaal misschien.

Op het ogenblik dat je de wereld vergeet waarin je bent, ben je zelf die wereld geworden. Al wat je ziet, al wat je beleeft is deel van jezelf. En zo word je geconfronteerd met iets wat je innerlijk bent. Besef je dit dan zul je steeds verder gaan, omdat de conflicten en aangename ogenblikken op zichzelf zelden voldoende zijn. Dan word je geconfronteerd met de werkelijkheid van al datgene wat je in je leven hebt onderdrukt. Een verschrikkelijke wachter staat aan de poort en voorbijgaan aan dat monster, er doorheen gaan vaak, vraagt moed. Maar als je moedig verder gaat dan liggen daarachter velden waarin lichtende engelen zweven, dan zijn er werelden vol van schoonheid en van vreugde, vormen eerst, daarna caleidoscopische mengelingen van licht, vreemde klanken van kosmische aard bijna, en uiteindelijk is het het verwazen van alles, totdat er weer een paar vormen tevoorschijn komen en die

vormen moet je dan zien voor wat ze zijn, de herinneringen die je teveel zouden bepalen wanneer je de waarheid wilt vinden, en je moet verder gaan.

Dan denk je op een bepaald ogenblik, wat blijft mij over, ik ben helemaal alleen? Maar in die eenzaamheid verder gaan betekent ook weer je bewust worden van iets anders, op een vreemde manier een verbondenheid voelen die zich nergens meer manifesteert, op een wonderlijke wijze je eigen denken aangevuld zien, maar niet meer in staat zijn er als ik, als persoonlijkheid, mee te werken. Het is iets waar je in zwemt als een vis in het water. Je ademt en je ademt en elke hap doet gelijktijdig weer een deel verstromen, en uit die vreemde situatie kom je dan terug en dan komt er een ogenblik dat je jezelf hervindt. Maar dat betekent ook weer dat de herinneringen op komen duiken, misschien zijn ze nu wat minder kleurig, wat grijzer geworden, maar ze zijn er nog steeds. Daar liggen de schatten, de mogelijkheden, de rijkdommen. Daar zijn alle personen die je zolang gemist hebt. Door die reeks moet je weer verder gaan, en op een ogenblik kom je terecht in een wereld zo mooi dat je er eigenlijk zou willen vertoeven. Maar ook dit is je niet gegeven, je moet voorbij, weer langs die angstaanjagende wachter, dit conglomeraat van je eigen angsten en onvolkomenheden, en je moet verder door al die andere werelden tot je een ogenblik wakker schrikt, jezelf afvraagt was ik nu gek? Heb ik gedroomd? Ik weet het eigenlijk niet meer maar ik voel me wel lekker.

Dit is gewoon een verslag van iets wat heel vaak gebeurt. Iedere mens zal het op zijn eigen wijze beleven. Iedere mens zal er op zijn eigen wijze in doorgaan.

Maar wie kan zeggen wat de werkelijkheid is? Niemand die deze ervaringen heeft doorgemaakt durft nog te zeggen, dit is de werkelijkheid. De werkelijkheid is als de trilling van een gong, die door een onbekende hand in een onbekende ruimte ver weg wordt geslagen. Het is een trilling die je beroert en die voor een ogenblik schijnt je hele wereld te vervullen, en dan sterft ze langzaam uit en dan begint er weer wat anders, we noemen dat leven en dood. Dan is er een ogenblik van licht en duister, een spel van schaduwen en je denkt misschien, het is werkelijkheid, maar het is niets anders dan de projectie van een tak die het zonlicht warrelend met schaduwen vermengt, in een voortdurend wisselend en door de wind bepaald patroon, en werpt op een rotswand die je nog niet eens gezien hebt.

En dan ga je je afvragen: Wat is de zin van het leven? Want alle esotherie komt bij die vraag terecht. En dan zeg je tot jezelf: De zin van mijn leven is dat ik besta. De zin van mijn leven is dat ik beleef. De zin van mijn leven is dat ik behoort bij iets wat ik niet ken, maar waardoor ik inhoud krijg.

Ik weet niet wat het uiteindelijke doel van mijn bestaan is. Misschien zal ik het nooit weten. Maar één ding zal ik wel weten: Door te zijn wat ik voel te moeten zijn, door te leven met de waarheid die er in mijzelf bestaat, door steeds meer mijn eigen angsten te overwinnen en mijzelf meester te blijven, wordt mijn leven een rijkdom en alle feiten die op mij toestromen zullen langzaam maar zeker herleid worden tot een werkelijkheid. Misschien komt dan het ogenblik dat ik zal gaan naar de vertrekken waar de gong me heeft geroepen. Dan zal ik zien wat de gong is, datgene wat mij heeft doen ervaren, en dan zal ik pas weten waarom ik moest ervaren. De zin van mijn leven is bestaan. Het is niet het streven naar de dingen die buiten mij liggen. Het is het waarmaken van datgene wat in mij woont, en misschien dat dan uiteindelijk de conclusie komt: Ik wist het niet, maar van de vele handen die tezamen de gong beroerd hebben, en ze hebben doen trillen, waren de mijne er ook een paar. Ik heb zelf mee veroorzaakt datgene waardoor ik beheerst scheen te worden. Ik ben deel van de uiting, maar ik ben ook deel van de veroorzaker.

Ik denk dat dat het antwoord is dat we uiteindelijk zullen vinden. Denk ik, ik weet het niet. Om zover te komen moet je loskomen van alle vormwerelden, van alle denkwerelden. Mijn aanwezigheid hier en de uiting die ik op dit ogenblik voorstel alleen al, maken duidelijk dat ik het zo ver nog niet gebracht heb. Maar ja, ik heb eens iemand horen zeggen: De mens kan tenminste nog denken, hij kan tenminste nog hopen. Dan zeg ik je: Je denken is het scherm dat je zet tussen jezelf en de werkelijkheid, maar je hoop is dat deel van de werkelijkheid dat zelfs in je denken voortdurend doorbreekt.

U ziet, ik maak er misschien een verhaal van. Je kunt bepaalde dingen niet uitdrukken, je kunt alleen proberen ze als een soort gevoel zwaarder over te dragen, dat doe ik op dit ogenblik ook.

Ik wil geen suggesties geven, moet u goed begrijpen. Ik wil u niet suggereren wat de waarheid is. Ik kan u alleen zeggen: Dit is een stuk van de waarheid die ik gevonden heb, en ik heb daar delen van teruggevonden in bepaalde stellingen, in bepaalde esotherische leringen.

Maar als uw leven zinloos zou zijn, wat heeft het dan voor betekenis?

Indien mijn leven zinloos zou zijn, wat heeft het dan voor betekenis?

Wanneer uw leven zou eindigen bij de dood, wat heeft het dan voor zin om braaf te leven? Maak er dan maar zoveel lol van als u hebben kunt. Waarom zou je dan proberen vooruit te komen in de maatschappij? Laat die maatschappij maar vooruitgaan, als jij maar eten kunt. We moeten reëel zijn.

Er is een leven na de dood, en in dat leven na de dood zijn er allerhande belevingen mogelijk, maar eigenlijk zijn al de werelden die we betreden dingen die in onszelf wonen. Dingen die we zelf gemaakt hebben uit het onbekende. Dat is dan alvast een vaststaande zekerheid, een feit.

Dan kan ik u alleen nog maar zeggen: Wanneer esotherie hoe dan ook een sleutel is waardoor je beter leert begrijpen waarom je bent wat je bent, waarom je je wereld ziet zoals je die ziet, dan kan ze je ook verder voeren, zodat je begrijpt wat de zin is, de betekenis van je leven, van je denken, van je ervaring. Zolang je daar niet toe komt zou je net zo goed een figuur kunnen zijn uit de droom van een ander, dadelijk uitgeblust wanneer de slaper ontwaakt. Maar wanneer je werkelijk een objectief bestaan begint te beleven, dan heb je je los gemaakt van alle onwerkelijkheden en dan ben je zelf iets, en niet alleen maar een droombeeld.

In een wereld zoals de uwe, waarin zoveel dingen onzeker zijn vandaag:

Wanneer begint de atoomoorlog? Het zal wel even duren hoor. Ze zijn er namelijk achter gekomen dat generaals en staatslieden ook kwetsbaar zijn.

Wanneer komt de economische crisis tot een einde? Dat is ook heel eenvoudig: Op het ogenblik dat ze er niets meer aan verdienen. Neemt u me niet kwalijk, maar het is zo. De economische crisis ontstaat door een onevenwichtigheid tussen productie en consumptie welke veroorzaakt wordt door financieringspraktijken plus staatsingreep. Dat zijn de werkelijke oorzaken. Dus niet de economie en de handel zonder meer.

Wanneer ik die dingen zeg moet je goed begrijpen, u zit er maar mee, voor u is het een schijnbaar objectieve waarheid, of ik nu zeg dat het een spelletje is, die economie, of niet. Of ik de banken de schuld geef of de multinationals of een ander, het helpt geen steek, u zit er mee, u leeft in een crisis. Maar op het ogenblik dat u innerlijk dichterbij de objectieve werkelijkheid komt, kunnen vele illusies die de crisis in feite in stand houden en creëren, niet meer bestaan.

Zelfs zuiver materieel is het zinvol een beetje aan esoterie te doen. En wat meer is, het heeft verduiveld veel zin om jezelf eens een keer te zien zoals je bent, om jezelf te beleven, niet als een droombeeld van wat je zou moeten zijn, of wat de wereld je voor onrecht doet, maar als wat je zelf bent. Op dat ogenblik zul je beseffen waarom je kiest voor een bepaalde richting, zul je begrijpen waarom je handelt zoals je doet, zul je begrijpen dat je weldegelijk een vrije wil hebt, maar dat die vrije wil onmachtig wordt gemaakt door je onvermogen te begrijpen wat je in de wereld betekenen moet. En als je dat helemaal in de gaten hebt dan denk ik dat je ook gemakkelijker met de problemen van het leven overweg kunt.

De ene zegt: Ja, maar ik heb mijn hele leven opgeofferd. Hebt u het wel opgeofferd? Kijk diep in uzelf. Misschien hebt u niet geofferd. Misschien hebt u uzelf waargemaakt en, misschien zonder het te weten of te willen, veranderingen veroorzaakt die noodzakelijk waren voor het geheel. Als de dingen zin hebben, dan zijn ze veel gemakkelijker te aanvaarden. Dan kun je er mee leven. Leren leven met al die problemen en moeilijkheden van uw tijd, dat is niet alleen maar een kwestie van anderen de schuld geven, of hogere eisen stellen. Het is een kwestie van leren wie en wat je bent. Maar ja, u hoort het geluid daarboven (een vliegtuig), enkelen vliegen, de anderen zien ze vliegen. En dat geldt voor maatschappelijke problematiek ook.

Wanneer wij terugkomen tot de werkelijkheid, dan zul je merken dat wij kunnen vliegen zonder apparaat, dat wij kunnen waarnemen op afstand zonder televisie, dat wij in staat zijn te begrijpen zonder uitvoerige uitleg, dat wij essenties plukken uit de meest verwarde betogen. En dan ben je, geloof ik, pas werkelijk mens. Ik heb zo het gevoel dat een beetje esotherie gewoon noodzakelijk is om van een mensachtig wezen, met vaak zeer dierlijke boventonen, over de rest praten we dan niet eens, te worden tot een werkelijk mens, dat wil zeggen, een bewust denkend en voelend wezen dat in staat is zichzelf en die wereld juist te herkennen. En dat is de reden dat ik vandaag esotherie als uitgangspunt heb gekozen.

Misschien zijn er aanwezigen die daarop willen reageren?

Vraag: U hebt nu gesproken over iets wat meerdere mensen aangaat, en ook van de richting van de mens uit naar de geestelijke wereld toe. Wat is er dan te zeggen van een geest die opgesloten zit in een gehandicapt lichaam?

Antwoord: Die geest functioneert, zelfs in dat gehandicapte lichaam, volgens zijn ingelegde programma, zeg maar. Met andere woorden, het belangrijkste is niet wat je doet, het belangrijkste is dat je bent en veroorzaakt. Voor die geest kan dus dit leven, zeker wanneer hij in zichzelf bewust begint te worden, nuttiger zijn in een gehandicapt lichaam dan het ooit zou zijn wanneer hij kerngezond was, maar daardoor minder zou kunnen bijdragen aan de veranderingen in het geheel volgens die hem ingelegde normen, de in hem vastliggende weg van invloed. Je kunt het nooit met zekerheid zeggen.

Nu ga ik je een paar dingen zeggen die ik zelf ervaren heb. Ik ben een tijdje in de afhalingsdienst geweest. U weet als u dood gaat hebt u de kans dat er even iemand meeloopt, totdat u weet waar u moet zijn, dat noemen we dan afhaaldienst.

Ik noem het soms wel ophaaldienst ook, als je ziet wat je soms mee moet nemen, ik heb het niet over u hoor. U moet het gewoon zo zien: Wanneer je kinderen afhaalt, dat zijn dan zo van die mongoloïde kinderen, die heerlijke idiototjes met of een enorme ferociteit, of angst gedurende hun hele leven, of met een zo eenvoudige blijmoedigheid dat je er als normaal mens geen raad mee weet. En mijn vreemde conclusie is dat ongeveer vier van de vijf eigenlijk meteen wakker worden en geestelijk volledig actief zijn, dat ze kennelijk in dat leven rijkdom hebben opgedaan vanuit een geestelijk standpunt.

En ik heb wel eens atleten afgehaald die er wel heel anders voor zaten. Ik heb er één gehad, nu was dat een rugbyspeler, een Amerikaan, die zag onmiddellijk een paar geesten staan en hij wou al tackelen, hij vloog er doorheen. U lacht erom? Maar als u later dood bent en u komt op de afhaaldienst dan zult u dat mee moeten maken, dan zult u begrijpen waarom ik ophaaldienst heb gezegd. Ik heb mensen meegemaakt die lichamelijk absoluut niet mee konden. Van die mensen waar eigenlijk de hersenen en het gevoelsleven normaal zijn en de rest niet schijnt te functioneren. Ze hebben vaak een bitter leven gehad, dat wel. Maar het wonderlijke is dat de bevrijding voor hen veel groter is en dat ze dan pas beseffen wat ze door al die ellende eigenlijk geleerd hebben, en dan zijn ze er soms nog heel dankbaar voor ook, dat ze dat toch hebben kunnen beleven.

Wanneer u zo'n vraag stelt kan ik alleen maar antwoord geven aan de hand van de praktijk. De meesten, niet allen, worden er beter door, zijn er geestelijk gezien gelukkiger door, sterker door.

Wat moet ik dan nog verder zeggen? Ik kan alleen maar zeggen, uw beoordeling gaat naar menselijke normen, die niets te maken hebben met geestelijke werkelijkheid en die maar heel weinig zelfs te maken hebben met de psychische werkelijkheid waarvan u allen deel uitmaakt.

Ik hoop dat dat voldoende is.

Vrienden, ik heb geprobeerd u iets voor te leggen om over na te denken.

Vergeet niet, een deel van wat ik gezegd heb is stelling.

Probeer eens of het werkt. Een groot deel van wat ik gezegd heb is ervaring en een klein gedeelte was eerder een poging om bepaalde gemoedstoestanden op te roepen, om u iets te laten begrijpen, dan om u iets mee te delen.

Het is in deze tijd, laat mij het nog eens herhalen, belangrijk dat je gaat begrijpen dat de stoffelijke zaken vaak minder belangrijk zijn dan de geestelijke, en dat kun je meestal het beste bereiken door door te dringen in jezelf, jezelf te leren kennen en de gerichtheid die in je bestaat te leren beseffen, en van daaruit opnieuw, nu bewust, met die gerichtheid uw wereld te benaderen. Op die manier ontstaat een harmonie die je leven beheerst, en zijn de stoffelijke voordelen soms zeer beperkt dan heb je aan de andere kant toch de zekerheid, dat je gelukkiger leeft en geestelijk bewuster overgaat.

En als ik daar een beetje toe heb kunnen bijdragen ben ik je dankbaar en als dat niet het geval is, ik heb mijn best gedaan, en dan hoop ik dat je toch nog dankbaar bent, ondanks alles. Het was mij een genoegen, hopelijk was het wederkerig.

GELOOF EN LIEFDE

Geloof wat je wilt, want niemand weet wat de bron is van het geloof.
Zodra je maar vergeet, dat een geloof geen weten is, wordt het geloof in zich een last.
Maar wie het geloof steeds weet te dragen als iets dat in zijn wezen past,
wat inhoud geeft en sterkte en kracht,
zal vinden, dat geloof een vorm is, die het licht heeft voortgebracht.
En wie van liefde spreekt, hij kent daarvoor wel vele vormen
en vindt waarschijnlijk ook deze macht in vele menselijke normen.
Maar ware liefde was het eens die zei: Het is volbracht!
De liefde is een taak, te zijn voor anderen, deel van anderen, tezamen zijn met al wat leeft.
Dat is het wat het menszijn waarde geeft
en mens de kracht geeft tot de hoogste kracht vanuit zijn wezen voort te reiken.